

и примрѣлъ. Като се поокопитилъ, поискалъ студена вода, нъ штомъ пилъ, хванало го срѣдцоболь, та слѣдъ два дни умрѣлъ (15 септем. 1014 г.).

ВИЗАНТИЙЦИ ПРИЗИМАТЪ ВЪЛГАРИА.

(1014—1019).

Слѣдъ смъртьта на Самуила, прѣстолъ тъ наследилъ синъ му *Гаврийъ-Радомиръ*, който се викалъ и *Романъ*. Казоватъ, той билъ по-юнакъ и по-силенъ отъ татка си; нъ не билъ като него разуменъ. Йединъ лѣтописецъ пише за него това: „кога умрѣ царь Самуилъ, царство то наследи синъ му Радомиръ; той бѣше много силенъ човѣкъ, и се би много съ грѣци ти, и призе всичка та грѣцка земя до самий Цариградъ. Византийски царь Василий се уплаши, че ще изгуби царство то си, та прати тайно пратеници до Гавриловия браточедъ, Ивана-Владислава. Той заръча на пратеницити да кажатъ на Владислава: защо си не отвѣрнешъ за кръвъта на татка си? Земи отъ наший царь иманіе колкото щешъ, и ни стани приятель; земи за себе си царство то на Самуила, който уби татката и брата ти: убий, ако можешъ синътъ му Радомира, който сѣди сега на прѣстолъ тъ. Владиславъ, като чу това, послуша думити на византийски царь. Йеднаждъ, кога отиде Радомиръ на ловъ, той го послѣди и на пътъ тъ го удари, та го остави на място то. Така умрѣ Радомиръ, а убийца та Владиславъ се вѣцари намѣсто него“.

Слѣдъ убиваніе то на Радомира, Владиславъ убилъ и жена му и осѣпилъ по-малкий му синъ; послѣ се прѣговорилъ съ византийци ти, и наумилъ да нанесе новъ ударъ на Самуиловий родъ и на политика та му.

Казоватъ, Владиславъ штомъ завладѣлъ царство то, пратилъ да вика при себе краль Владимира, който билъ управникъ на южна та часть на срѣбекити земи и на Албания, и който билъ роднина и васалъ царь Самуиловъ. Владимирова та жена не го оставила да иде, да му се не случи нѣшто; нъ той и говорилъ: остави ме да ида да вида и да чуя, какъвъ є новий императоръ (българский). Слѣдъ това Владиславъ втори пътъ пратилъ да вика Владимира, като му пратилъ златенъ кръстъ и му се заклѣлъ, че нѣма да му стори ништо. Владимиръ го повѣровалъ и тръгналъ да иде. Владиславъ пратилъ люде да го